

Hallituksen esitys Eduskunnalle rajat ylittävän televisiotoiminnan eurooppalaisen yleissopimuksen muuttamisesta annetun pöytäkirjan hyväksymisestä sekä laiksi rajat ylittävän eurooppalaisen yleissopimuksen muuttamiseksi annetun pöytäkirjan voimaansaattamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan, että eduskunta hyväksyisi rajat ylittävän televisiotoiminnan eurooppalaista yleissopimusta (SopS 87/1994), jäljempänä yleissopimus, muuttavan pöytäkirjan (jäljempänä muutospöytäkirja), jonka Euroopan neuvoston ministerikomitea on hyväksynyt Strasbourgissa 9 päivänä syyskuuta 1998 (CM (98) 93).

Yleissopimuksen muuttamisen tarkoituksena on luoda johdonmukainen lähestymistapa yleissopimuksen ja Euroopan parlamentin ja neuvoston 19 päivänä kesäkuuta 1997 annetun direktiivin 97/36/EY, jolla muutetaan televisiotoimintaa koskevien jäsenvaltioiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta annettua neuvoston direktiiviä 89/552/ETY (televisiiodirektiivi), välillä.

Televisiiodirektiivin säännökset on saatettu

kansallisesti voimaan 1 päivänä tammikuuta 1999 voimaantulleella televisio- ja radiotoiminnasta annetulla lailla (744/1998).

Muutospöytäkirja tulee voimaan kahden vuoden kuluttua siitä päivästä, jolloin se on avattu allekirjoittamista varten, ellei yleissopimuksen sopijapuoli ole ilmoittanut Euroopan neuvoston pääsihteerille, että se vastustaa muutospöytäkirjan voimaantuloa. Jos sopijapuoli ilmoittaa Euroopan neuvoston pääsihteerille vastustavansa muutospöytäkirjan automaattista voimaantuloa, muutospöytäkirja tulee voimaan vasta, kun vastustamisesta ilmoittanut yleissopimuksen sopijapuoli on tallettanut hyväksymiskirjansa pääsihteerin huostaan.

Suomen osalta muutospöytäkirjan ja lain voimaantulosta säädettäisiin tasavallan presidentin asetuksella.

YLEISPERUSTELUT

1. Nykytila ja ehdotetut muutokset

Rajat ylittävän televisiotoiminnan eurooppalainen yleissopimus tuli voimaan 1 päivänä toukokuuta 1993. Suomi talletti sopimusta koskeva hyväksymisasiakirjan 18 päivänä elokuuta 1994 Euroopan neuvoston pääsihteerin huostaan. Yleissopimus tuli Suomen osalta voimaan 1 päivänä joulukuuta 1994 sen 29 artiklan mukaisesti.

Yleissopimuksen tarkoituksena on edistää ja säädellä siihen sitoutuneiden maiden rajojen yli tapahtuvaa televisiolähetystoimintaa. Yleissopimus koskee lähetettäviä ohjelmopalveluja. Sen tarkoituksena on

helpottaa osapuolten keskinäisten, rajat ylittävien televisio-ohjelmopalvelujen lähettämistä ja edelleenlähettämistä. Se sisältää minimiehdoiksi tarkoitetut säännökset muun muassa ohjelmatoiminnasta, mainonnasta, sponsoroinnista ja yksilöiden oikeuksien suojaamisesta. Yleissopimukseen liittyneiden valtioiden rajojen yli ulottuvien televisiolähetysten edelleenlähettämistä ei saa kieltää, mikäli lähetettävät ohjelmat täyttävät yleissopimuksen ehdot.

Yleissopimuksen 28 artiklan mukaan mikään ei estä sopijapuolia soveltamasta yleissopimuksessa annettuja sääntöjä

tiukempia tai yksityiskohtaisempia sääntöjä ohjelmanpalveluihin, jotka lähetetään yleissopimuksen 3 artiklassa tarkoitettulla tavalla niiden lainsäädäntövaltaan kuuluvien yksiköiden toimesta tai niiden lainsäädäntövaltaan kuuluvilla teknisillä keinoilla.

Samanaikaisesti Euroopan neuvoston yleissopimuksen valmistelun aikana Euroopan yhteisö valmisteli vastaavaa ja jossain määrin myös kilpailevaa televisiotoimintaa koskevaa direktiiviä, joka tuli voimaan 3 päivänä lokakuuta 1989 (Neuvoston direktiivi 89/552/ETY) televisiotoimintaa koskevien jäsenvaltioiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta. ETA-sopimuksen myötä direktiivistä tuli myös Suomea sitova 1 päivänä tammikuuta 1994. Euroopan yhteisön televisiodirektiivin ja Euroopan neuvoston yleissopimuksen Suomen kannalta keskeinen sisältö on sama. Näiden sääntelyvälineiden erot ovat lähinnä periaatteellisia. Direktiivi pyrkii jäsenmaiden yleisradiolainsäädännön harmonisointiin, kun yleissopimus pyrkii ainoastaan säätämään tietyt minimiehdot rajat ylittävälle televisiolähetyksille. Direktiivi on lisäksi voimakkaammin kilpailu- ja kauppapoliittisesti painottunut, kuin yleissopimus, joka on puolestaan kulttuuripoliittisesti painottunut. Kummassakaan säädöksessä ei puututa valtioiden ja näiden viranomaisten televisiotoiminnan organisointia, toimilupien myöntämistä, ohjelmanpolitiikkaa eikä televisiotoiminnan rahoituksen järjestämistä koskeviin oikeuksiin ja velvollisuuksiin. Niissä ei myöskään käsitellä tekijänoikeuskysymyksiä.

Televisiodirektiiviä muutettiin 30 päivänä kesäkuuta 1997 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 97/36/EY.

Yleissopimuksen 20 artiklan nojalla kesäkuussa vuonna 1993 perustettu pysyvä komitea on perustamisestaan lähtien seurannut yleissopimuksen sopijavaltioiden

toimia yleissopimuksen noudattamiseksi sekä osallistunut sopimuksen kansalliseen täytäntöönpanoon liittyvistä ongelmista käytyyn keskusteluun. Pysyvä komitea on lisäksi seurannut taloudellisesta, teknologista sekä poliittista kehitystä. Komitea on erityisesti kiinnittänyt huomiota siihen, että televisiodirektiivin muutos vaatii myös yleissopimuksen muuttamista.

Jotta sekä yleissopimuksen sopijavaltioiden että rajat ylittävän televisiolähetystoiminnan harjoittajien oikeudellisten etujen vuoksi säilytettäisiin johdonmukaisuus muutetun televisiodirektiivin ja yleissopimuksen välillä, Euroopan neuvoston ministerikomitea on 9 päivänä syyskuuta 1998 hyväksynyt pöytäkirjan rajat ylittäviä televisiolähetyksiä koskevan eurooppalaisen yleissopimuksen muuttamisesta ja avannut sen yleissopimuksen sopimuspuolten hyväksyttäväksi.

Muutospöytäkirjalla yleissopimukseen tehtyjen muutosten ja lisäysten jälkeen se vastaa sisällöltään televisiodirektiiviä.

2. Esityksen vaikutukset

Esityksellä ei ole vaikutuksia valtion talousarvioon. Esityksellä ei ole kansalaisyhteiskuntaan kohdistuvia välittömiä taloudellisia vaikutuksia. Esityksellä ei ole myöskään organisaatio- tai henkilöstövaikutuksia.

3. Asian valmistelu

Esitys on valmisteltu virkamiestyönä liikenne- ja viestintäministeriössä. Suomen oikeusjärjestelmä edellyttää, että kansallinen lainsäädäntö tulee saattaa yleissopimusta muuttavan pöytäkirjan määräysten mukaiseksi myös siltä osin kuin televisiodirektiivi ei tätä jo edellytä. Laki televisio- ja radiotoiminnasta annetun lain muuttamisesta (490/2002) tuli voimaan 1 päivänä heinäkuuta 2002. Muutoksen jälkeen kansallinen lainsäädäntö on sopusoinnussa muutospöytäkirjan määräysten kanssa.

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1. Yleissopimusta muuttavan pöytäkirjan sisältö

Muutospöytäkirjan johdanto-osassa todetaan vuoden 1989 jälkeen tapahtunut Euroopan

neuvoston jäsenten määrän lisääntyminen, televisiolähetysten alalla tapahtunut huomattava tekninen ja taloudellinen kehitys sekä uusien viestintäpalvelujen kehittyminen. Edellä mainittu kehitys sekä vuonna 1997

tehty televisiodirektiivin muutos edellyttävät yleissopimuksen muuttamisesta.

1 artikla. Korvataan ranskankielisen tekstin 8 artiklan 1 kappaleessa ja 16 artiklan 2a kappaleessa sana ”jurisdiction” sanalla ”compétence”.

2 artikla. Korvataan englanninkielisen tekstin 15 artiklan 3 ja 4 kappaleessa sana ”advertisements” sanalla ”advertising”.

3 artikla. Korvataan ”televisiolähetystoiminnan harjoittaja” (broadcaster)” 2 artiklan c kappaleessa seuraavasti: ”c. Televisiolähetystoiminnan harjoittaja (broadcaster) tarkoittaa luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, jolla on toimituksellinen vastuu yleisön vastaanotettavaksi tarkoitettujen televisio-ohjelmalvelujen kokoamisesta ja joka lähettää ne itse tai lähettyttä ne kokonaisina tai muuttamattomina kolmannen osapuolen toimesta”.

4 artikla. Muutetaan ”mainonnan” määritelmä 2 artiklan f kappaleessa seuraavasti: ”f. Mainonta tarkoittaa mitä tahansa maksua tai samankaltaista vastiketta vastaan tai oman myyninedistämistoiminnan edistämistä varten tapahtuvaa julkista ilmoitusta, jonka tarkoituksena on parantaa tuotteen tai palvelun myyntiä, kauppaa tai vuokrausta, edistää asiaa tai aatetta tai saada aikaan jokin muu mainostajan taikka lähettäjän itsensä toivoma vaikutus”;

Siitä huolimatta, että oman myyninedistämistä on käsitelty alkuperäistä yleissopimusta selittävässä raportissa, yleissopimuksen soveltamisen noudattamisesta vastaava pysyvä komitea katsoi aiheelliseksi sisällyttää mainonnan määritelmään myös oman myynnin edistämisen, koska esimerkiksi tulevista ohjelmista tiedottamisen osalta saattaa rajanveto yleisölle tiedottamisen ja televisiolähetystoiminnan harjoittajan oman myyninedistämisen välillä olla hankalaa.

5 artikla. Lisätään 2 artiklaan uusi g kappale, jossa määritellään teleostoslähetys. Teleostoslähetyksellä tarkoitetaan suoria tarjouksia sisältäviä, yleisölle suunnattuja televisiolähetystyksiä tuotteiden tai palvelujen mukaan lukien kiinteän omaisuuden, oikeuksien ja sitoumusten toimittamiseksi maksua vastaan. Lisäyksen tarkoituksena on yhdenmukaistaa yleissopimuksen ja televisiodirektiivin teleostolähetystyksiä ja mainontaa koskeva sääntely.

6 artikla. Muutetaan 2 artiklan g kappale 2 artiklan h kappaleeksi. Kappale sisältää sponsoroinnin määritelmän, joka vastaa yleissopimuksen määritelmää.

7 artikla. Artiklan säännöksillä muutetaan yleissopimuksen 5 artiklaan. Artiklassa säädetään lähettäjäosapuolten velvollisuuksista. Sen tavoitteena on varmistaa, että yleissopimuksessa määritellyillä tavoilla lähetettyjen ohjelmalvelujen osalta noudatetaan yleissopimuksen ehtoja. Artiklassa ei käsitellä kysymystä siitä, minkä sopijavaltion kansallinen lainsäädäntö on sovellettavaa oikeutta niissä tapauksissa, joita yleissopimus ei sääntele. Yleissopimuksen 28 artiklan sanamuodosta johtuen on selvää, etteivät tämän artiklan säännökset estä sopijapuolia soveltamasta yleissopimuksessa annettuja sääntöjä tiukempia tai yksityiskohtaisempia sääntöjä ohjelmalveluihin, jotka lähetetään yleissopimuksen 3 artiklassa tarkoitettulla tavalla niiden lainsäädäntövaltaan kuuluvien yksiköiden toimesta tai niiden lainsäädäntövaltaan kuuluvilla teknisillä keinoilla. Sopijavaltio ei kuitenkaan saa vedota tällaisiin tiukempiin tai yksityiskohtaisempiin sääntöihin tarkoituksenaan estää alueellaan sellaisten ohjelmalvelujen edelleenlähettäminen, jotka lähetetään toisen sopijapuolen lainsäädäntövaltaan kuuluvien yksiköiden toimesta tai sopijavaltion lainsäädäntövaltaan kuuluvilla teknisillä keinoilla ja jotka ovat yleissopimuksen ehtojen mukaisia.

Artiklan 1 kappaleessa säädetään artiklan 2 kappaleessa tarkoitettujen lähetettävien sopijapuolten velvollisuudesta varmistaa, että kaikki niiden lainkäyttövaltaan kuuluvien televisiolähetystoiminnan harjoittajien lähettämät ohjelmalvelut ovat yleissopimuksen mukaisia. Artiklan 1 kappaleella ei vaikuteta televisiolähetystoiminnan harjoittajan velvollisuuksiin ja itsenäisyyteen liittyen ohjelmistojen sisältöön. Sopijavaltiot voivat itse päättää niistä keinoista, joilla kappaleen velvoitteet täytetään ottaen huomioon kunkin sopijavaltion perustuslailliset, lainsäädännölliset tai alemmanasteiset säännökset.

Artiklan 2 kappaleessa määritellään sopijavaltion lainkäyttövaltaan kuuluvat televisiolähetystoiminnan harjoittajat. Tällaisina televisiolähetystoiminnan

harjoittajina voidaan pitää sellaisia luonnollisia tai oikeushenkilöitä, jotka ovat joko sijoittautuneet sopijavaltioon yleissopimuksen 5 artiklan 3 kappaleen mukaisesti tai joihin voidaan soveltaa saman artiklan 4 kappaletta. Säännöksen tavoitteena on mahdollisuuksien mukaan estää yleissopimuksen säännösten kaikenlainen kiertäminen. Siinä tapauksessa, että sopijavaltion lainkäyttövallan piiriin kuulumista ei voida määritellä artiklan 3 kappaleessa esitetyn sijoittautumisperiaatteen mukaisesti, 2 kappaleessa on täydentävä säännös sopijavaltion lainsäädäntövallan piiriin kuulumisen määrittelemiseksi.

Artiklan 3 kappaleessa määritellään ne perusteet, joiden mukaan televisiolähetystoiminnan harjoittajan katsotaan olevan sijoittautunut sopijavaltioon. Säännöksen tavoitteena on, että sopijavaltion lainsäädäntövallan piiriin kuuluvat ne televisiolähetystoiminnan harjoittajat, jotka tekevät lähetyksiä koskevat toimitukselliset päätöksensä kyseisessä sopijavaltiossa ottaen huomioon, että tällaista toimintaa voidaan harjoittaa myös useamman sopijavaltion alueella.

Yleisimmissä tapauksissa, joissa televisiolähetystoiminnan harjoittajan päätoimipaikka on yhdessä sopijavaltiossa ja lähetyksiä koskevat toimitukselliset päätökset tehdään samassa sopijavaltiossa, sopijavaltion lainsäädäntövallan piiriin kuulumisen on helposti ratkaistavissa. Artiklan 3 kappaleessa on lisäksi säännökset sellaisten tapausten varalle, joissa televisiolähetystoiminnan harjoittajan toiminta ei ole yksiselitteisesti kohdistettavissa ainoastaan yhteen sopijavaltioon. Lisäksi 3 kappaleessa on säännös, jolla pyritään ratkaisemaan televisiodirektiivin ja yleissopimuksen yhtäaikaisesta soveltamisesta mahdollisesti johtuvia toimivaltakysymyksiä.

Mikäli televisiolähetystoiminnan harjoittajan sijoittautumista ei voida ratkaista artiklan 3 kappaleen säännösten perusteella, saman artiklan 4 kappaleessa on vielä täydentävät säännökset sopijavaltion lainsäädäntövallan piiriin kuulumisen määrittelemiseksi.

Artiklan 5 kappaleessa todetaan, että pysyvän komitean on ratkaistava lähetävä sopijapuoli, mikäli asiaa ei voida ratkaista artiklan 4 kappaleen perusteella.

Artiklan 6 kappaleessa todetaan, että yleissopimusta ei sovelleta

televisiolähetysksiin, jotka on tarkoitettu vastaanotettaviksi yksinomaan kolmansissa maissa tai joita yhden tai useamman sopijapuolen yleisö ei vastaanota suoraan tai välillisesti.

8 artikla. Artikla sisältää säännökset vastineoikeudesta. Säännös vastaa sisällöltään pääosin yleissopimuksen 8 artiklan sisältöä. Lähetävän sopijapuolen on huolehdittava siitä, että kaikilla luonnollisilla ja oikeushenkilöillä on kansalaisuudesta ja asuinpaikasta riippumatta mahdollisuus käyttää vastineoikeutta tai muuta vastaavaa laillista tai hallinnollista suojakeinoa sopijapuolen lainkäyttövalttaan 5 artiklassa tarkoitettussa merkityksessä kuuluvien televisiolähetystoiminnan harjoittajien lähettämien ohjelmien osalta.

Artiklan 2 kohta vastaa sisällöltään pääosin yleissopimuksen aikaisempaa tekstiä. Siinä todetaan, että ohjelmapalvelusta artiklassa tarkoitettulla tavalla vastuussa olevan televisiolähetystoiminnan harjoittajan nimen tai ohjelmapalvelun nimen on esiinnyttävä itse ohjelmapalvelussa asianmukaisella tavalla säännöllisin väliajoin. Säännös vastaa vallitsevaa käytäntöä.

9 Artikla. Säännöksellä korvataan yleissopimuksen 9 artikla. Artikla koskee yleisön oikeutta saada tietoja tapahtumista, jotka sitä suuresti kiinnostavat. Tavoitteena on välttää yleisön tietojen saantia koskevan oikeuden heikkeneminen esimerkiksi tapauksissa, joissa tapahtuman lähetysoikeudet on myönnetty yksinoikeudella sellaiselle televisiolähetystoiminnan harjoittajalle, joka sijaitsee eri valtiossa kuin tapahtuma. Yleisöä suuresti kiinnostavalla tapahtumalla voidaan tarkoittaa mitä tahansa poliittista tapahtumaa, sosiaalista tapahtumaa, kulttuuri- tai urheilutapahtumaa, jota yksi tai useampi televisiolähetystoiminnan harjoittaja toisessa sopijavaltiossa pitää yleisöä yhdessä tai useammassa sopijavaltiossa suuresti kiinnostavana.

Artiklan tavoitteena on lisäksi taata tietolähteiden monimuotoisuus rajat ylittävissä televisiotoiminnassa varmistamalla yleisön oikeus seurata tärkeitä tapahtumia.

10 artikla. Yleissopimukseen lisätään uusi 9a artikla, joka koskee yleisön oikeutta seurata merkittäviä julkisia tapahtumia. Tällaisena tapahtumana voidaan esimerkiksi pitää olympialaisia. Artiklan mukaan jokainen

sopijapuoli voi ryhtyä toimiin varmistaakseen, että sen lainkäyttövaltaan kuuluva televisiolähetystoiminnan harjoittaja ei käytä sellaisten tapahtumien, joilla kyseinen sopijapuoli katsoo olevan erityistä yhteiskunnallista merkitystä, lähettämistä koskevaa yksinoikeuttaan siten, että estetään merkittävää osaa sopijapuolen yleisöstä seuraamasta näitä tapahtumia suorana tai nauhoitettuna lähetyksenä maksuttomasti. Sopijapuoli voi laatia luettelon tapahtumista, jotka on välitettävä siten, että merkittävä osa kyseisen maan yleisöstä voi seurata näitä tapahtumia vapaasti vastaanotettavissa olevassa muodossa. Artikla velvoittaa sopijapuolet myös huolehtimaan siitä, että niiden lainkäyttövaltaa kuuluvat toimijat noudattavat muiden sopijapuolten laatimia luetteloita.

Pysyvä komitea julkaisee kerran vuodessa luettelon sopijapuolten ilmoittamista ja luetteloimista merkittävistä tapahtumista. Jotta vältettäisiin erot yleissopimuksen tämän artiklan ja televisiodirektiivin soveltamisen välillä, pysyvä komitea laatii lisäksi tämän artiklan vaatimuksia täydentävät, erikseen jäsenten kolmen neljäsosan enemmistöllä hyväksyttävät, suuntaviivat.

Artiklan tarkoituksena on turvata kussakin valtiossa kansallisesti merkittävien tapahtumien laaja näkyvyys maksuttomilla kanavilla.

Artiklan säännös on saatettu kansallisesti voimaan 1 päivänä heinäkuuta 2002 voimaan tulleella lailla televisio- ja radiotoiminnasta annetun lain muuttamisesta (490/2002). Lain 20 §:ssä säädetään yksinoikeuksien käytöstä.

11 artikla. Artiklalla korvataan 10 artiklan 1 kappale. Artikla sisältää säännökset yleissopimuksen kulttuurillisista tavoitteista. Muutoksen mukaan kunkin sopijapuolen on mahdollisuuksien mukaan ja tarkoituksenmukaisin keinoin varmistettava, että sen lainkäyttöalueella toimiva televisiolähetystoiminnan harjoittaja varaa eurooppalaisille teoksille suurimman osan lähetyksajastaan, johon ei kuitenkaan lueta yleissopimuksessa lueteltujen ohjelmien (uutisille, urheilutapahtumille, kilpailunomaisille viihdeohjelmille, mainoksille, tekstitelevisiopalveille) lisäksi telelähetyksostoksille varattua aikaa.

12 artikla. Artiklalla korvataan 10 artiklan 4 kappale. Säännöksen tavoitteena on taata, että sopijavaltion lainkäyttövaltaan kuuluvat televisiolähetystoiminnan harjoittajat

noudattavat oikeuksien haltijoiden kanssa sovittuja elokuvateosten lähetyksaikoja.

13 artikla. Artiklalla lisätään uusi 10a artikla, joka koskee viestinnän monimuotoisuutta. Ottaen huomioon viestinnän monimuotoisuuden merkityksen ilmaisuvapauden ja tiedon vastaanottamisen vapauden kannalta, kuten ministerikomitean 29 päivänä huhtikuuta 1982 antamassa sananvapautta ja tiedon vastaanottamisen vapautta koskevassa julistuksessa korostetaan, artiklassa todetaan yleisellä tasolla televisiolähetystoiminnan harjoittajan velvollisuus ylläpitää viestinnän monimuotoisuutta asettamatta niille kuitenkaan mitään nimenomaista velvollisuutta.

14 artikla. Muutoksella korvataan yleissopimuksen III luvun otsikko seuraavasti: ”Mainonta ja teleostoslähetykset”.

15 artikla. Artiklalla korvataan 11 artikla. Muutoksella lisätään sääntelyn piiriin mainonnan lisäksi teleostoslähetykset. Lisäksi artiklaan on lisätty uusi 4 kohta, jonka mukaan teleostoslähetyksillä ei saa kehottaa alaikäisiä sopimaan tavaroiden ja palvelujen ostosta tai vuokraamisesta.

16 artikla. Artiklalla korvataan mainonnan kestoa koskeva 12 artikla. Uudessa artiklassa säännellään teleostoslähetyksien, mainosten ja muiden mainonnan muotojen osuudesta päivittäisestä lähetyksajasta. Artiklan tavoitteena on taata, ettei teleostoslähetyksille, mainoksille tai muille mainonnan muodoille varattu lähetyksaika ole kohtuuttoman pitkä taikka vähennä television merkitystä informaation, koulutuksen, sosiaalisen ja kulttuurisen kehityksen välineenä.

17 artikla. Artiklalla korvataan 13 artikla. Artiklassa lisätään mainonnan muotoa ja esittämistä koskevan sääntelyn piiriin myös teleostoslähetykset.

18 artikla. Artiklalla korvataan 14 artikla. Artiklassa lisätään mainonnan sijoittamista koskevan sääntelyn piiriin myös teleostoslähetykset.

19 artikla. Artiklalla korvataan 15 artiklan otsikko, sen 1 kappale ja 2 kappaleen 4 kohta. Muutoksella lisätään artiklan otsikkoon sana ”teleostoslähetykset”. Artiklan tupakkatuotteiden ja alkoholijuomien mainontaa koskevat säännökset ulotetaan koskemaan myös teleostoslähetyksiä.

hyväksymistä varten yleissopimuksen sopijapuolille. Siihen ei saa tehdä varauksia.

35 artikla. Artikla sisältää voimaantulosäännöksen.

36 artikla. Artiklassa on säännös Euroopan neuvoston pääsihteerin velvollisuudesta ilmoittaa neuvoston jäsenvaltioille, muille yleissopimuksen sopijapuolille ja Euroopan yhteisölle muun muassa hyväksymiskirjojen tallettamisesta.

2. Lakiehdotuksen perustelut

Laki rajat ylittävän eurooppalaisen yleissopimuksen muuttamisesta annetun pöytäkirjan lainsäädännön alaan kuuluvien määräysten voimaansaattamisesta

1 §. Lain 1 § sisältää tavanomaisen blankettilain säännöksen, jolla saatetaan voimaan lailla eurooppalaista yleissopimusta rajat ylittävistä televisiolähetyksistä muuttavan pöytäkirjan määräykset, jotka kuuluvat lainsäädännön alaan.

2 §. Laki ehdotetaan tulevaisuuteen voimaan tasavallan presidentin asetuksella säädettävänä ajankohtana.

3. Voimaantulo

Muutospöytäkirja tulee voimaan seuraavan kuukauden ensimmäisenä päivänä sen jälkeen, kun viimeinen yleissopimuksen sopijapuolista on tallettanut hyväksymiskirjansa Euroopan neuvoston pääsihteerin huostaan. Muutospöytäkirja tulee kuitenkin voimaan kahden vuoden kuluttua siitä päivästä, jolloin se on avattu allekirjoittamista varten, ellei sopimuspuoli ole ilmoittanut Euroopan neuvoston pääsihteerille, että se vastustaa muutospöytäkirjan voimaantuloa. Jos vastustamisesta ilmoitetaan, muutospöytäkirja tulee voimaan seuraavan kuukauden ensimmäisenä päivänä sen jälkeen kun se yleissopimuksen sopijapuoli, joka on ilmoittanut vastustamisesta, on tallettanut hyväksymiskirjansa Euroopan neuvoston pääsihteerin huostaan. Euroopan neuvoston sihteeristön 25 päivänä

helmikuuta 2002 päivätyn ilmoituksen mukaan yleissopimusta muuttava pöytäkirja on tullut kansainvälisesti ja myös Suomen osalta voimaan 1 päivänä maaliskuuta 2002 Ranskan ilmoitettua 5 päivänä helmikuuta 2002 voivansa hyväksyä muutospöytäkirjan. Esitykseen sisältyvä lakiehdotus ehdotetaan tulevaksi voimaan mahdollisimman pian sen jälkeen, kun eduskunta on sen hyväksynyt ja kun tasavallan presidentti on sen vahvistanut.

4. Eduskunnan suostumuksen tarpeellisuus

Perustuslain 94 §:n 1 momentin mukaan eduskunta hyväksyy sellaiset valtiosopimukset ja muut kansainväliset velvoitteet, jotka sisältävät lainsäädännön alaan kuuluvia määräyksiä. Eduskunnan perustuslakivaliokunnan mukaan valtiosopimuksen määräys on luettava lainsäädännön alaan muun muassa, jos määräyksen tarkoittamassa asiassa on voimassa lainsäädännöksiä siitä riippumatta, onko määräys ristiriidassa vai sopusoinnussa Suomessa annetun säännöksen kanssa tai, jos asiasta on Suomessa vallitsevan käsityksen mukaan säädettävä lailla (PeVL 11/2000 vp ja PeVL 12/2000 vp).

Yleissopimus koskee toimintaa, josta on Suomessa annettu laintasolla säännöksiä. Muun muassa laissa televisio- ja radiotoiminnasta (744/1998) muutoksineen on yleissopimuksen alaa koskevia säännöksiä. Muutospöytäkirja sisältää säännöksiä, jotka on kansallisesti saatettu voimaan televisiodirektiivin kansallisen voimaan saattamisen yhteydessä.

Edellä mainitun perusteella ja perustuslain 94 §:n mukaisesti esitetään, että Eduskunta hyväksyisi Strasbourgissa 9 päivänä syyskuuta 1998 hyväksytyt rajat ylittävän televisio- ja radiotoiminnan eurooppalaista yleissopimusta muuttavan pöytäkirjan.

Koska muutospöytäkirja sisältää määräyksiä, jotka kuuluvat lainsäädännön alaan annetaan samalla eduskunnan hyväksyttäväksi seuraava lakiehdotus:

Liite
Lakiehdotus

Laki

eurooppalaista yleissopimusta rajat ylittävistä televisiolähetyksistä muuttavan pöytäkirjan voimaansaattamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 §

määräykset ovat lakina voimassa sellaisina kuin Suomi on niihin sitoutunut.

Strasbourgissa 9 päivänä syyskuuta 1998 rajat ylittäviä televisiolähetyksiä koskevan yleissopimuksen muuttamisesta hyväksytyt pöytäkirjan lainsäädännön alaan kuuluvat

2 §

Tämän lain voimaantulosta säädetään tasavallan presidentin asetuksella.

Helsingissä 1 päivänä marraskuuta 2002

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Liikenne- ja viestintäministeri *Kimmo Sasi*